

Minunatele povestiri ale lui Joska bacsi

Cu Joska bacsi din Vișeul de Sus am stat la povești doar câteva ore iar în răstimpul acesta scurt mi-a povestit cu pasiune multe întâmplări pe care le-a trăit de-a lungul vieții, în care bucuriile și necazurile s-au succedat fără încetare.

Despre toate acestea voi povesti altă dată. Pentru început am să vă povestesc despre o carte pe care a avut bunăvoința să mi-o arate cu puțin timp înainte de a pleca la drum, carte din care am făcut fotocopii ale câtorva pagini semnificative.

Apărută la München în anul 1918, la puțin timp după încheierea Primului Război Mondial, cartea a fost scrisă de câțiva ziariști germani ce au făcut un reportaj despre Cimitirul Soldaților Germani căzuți în luptele din Munții Maramureșului.

În toamna anului 1917 Armata Rusă amenința linia frontului din nordul Maramureșului iar în replică Puterile Centrale au adus ca întărire un regiment de vânători de munte din Alpi format din patru batalioane. Aceștia au ținut piept invaziei rușilor în urma unor lupte crâncene soldate cu sute de morți în ambele tabere.

Într-o zi însă totul a luat sfârșit, oarecum pe neașteptate. Prin victoria revoluției bolșevice Rusia a ieșit din război, iar militarii ruși au ieșit din tranșee chiuind de bucurie, fericiți că în scurt timp vor fi lăsați la vatră. Vestea i-a bucurat la fel de mult și pe nemți și în ziua aceea, ultimele provizii de votcă au fost consumate împreună de către foștii combatanți, până mai ieri dușmani de moarte.

Rușii s-au retras așadar, lăsându-i pe nemți să se războiască cu un dușman și mai perfid. O iarnă cumplit de geroasă s-a abătut asupra lor, ținându-i captivi printre nămeții uriași de zăpadă pe supraviețuitorii celor patru batalioane ale regimentului.

Primăvara, odată cu topirea zăpezilor, soldații germani s-au ocupat de îngroparea trupurilor camarazilor ce au pierit în lupte și care s-au conservat bine sub stratul gros de zăpadă.

Nu se știe a cui a fost ideea, dar cu siguranță a fost primită cu entuziasm de ostașii germani care, folosind doar materialele ce se găseau pe acolo, adică lemn și pietre, transformându-și baionetele destinate morții în unelte de lucru, în doar câteva luni au ridicat în memoria celor căzuți aici, un cimitir despre care s-a dus vestea cu repeziciune în toată Europa. Așa se face că peste câteva luni, cimitirul a fost vizitat de acei reporteri care au scris cartea despre care am pomenit la început.

De acum încolo, doar imaginile vorbesc...

69-

Der Waldfriedhof
des Jäger-Regiments 3
in den Karpathen

nahe Macarlau bei Marmaros Sziget

Vom Regiment herausgegeben
für Kameraden und Angehörige der Gefallenen

Die Begleitworte schrieb Vizefeldwebel Anton Schmid

Die Abbildungen auf Seite 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 12, 13, 14, 17, 18, 19, 20
nach Aufnahmen des Erbauers des Friedhofs Leutnant Bruno B

Die Abbildungen auf Seite 9, 11, 15, 16 nach Aufnahmen von Vizefeldwebel Carl Kü

Farbige Wiedergaben nach Originalen:

Das Kirchlein

Zum mittleren Friedhofsteil

Friedhof im Abendlicht

I. Bataillon

II. Bataillon

III. Bataillon

IV. Bataillon

Leutnant Walter

Doppelgrab

Gefreiter Hermann Gro

Der Friedhof vom Ufer des Vaser aus gesehen

Aufgang zum mittleren Gräberfeld

Aus dem Friedhof-Innern

Friedhofecke

Blick auf den Berg Toroiaga von den Stellungen des IV. Bataillons

Unsere verrosteten „Spanischen“ am Pirie

Sappen am Komangipfel

Vizefeldwebel Otto



Wasserbrücke



Aufgang zum Friedhof



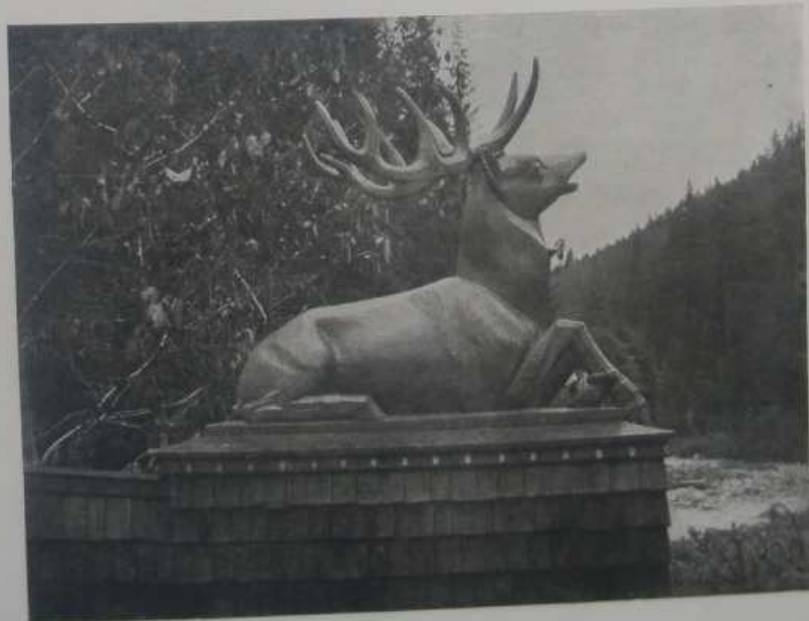
Jäger auf der Brücke

Karl Rübartsch uns das Werk vor Augen gestellt.

Am 10. Februar 1917 wurde mit der Anlage des Friedhofes begonnen. Bei gefrorener Erde und einem halben Meter Schnee ist der Boden geebnet worden. An Feuern mußte man sich bei 30° Kälte immer wieder anwärmen, damit die Hände nicht erstarren. Dennoch gab es keinen Eckensteher und keine Klage, jeder war mit Feuereifer bei der Arbeit. Am 20. Februar wurde der erste tote der Ruhstätte übergeben, als ein Abend festlich über den tief verschneiten Wall hereinbrach.

Zwei Hirsche begrüßen uns auf ver schindelten Sockeln am Eingang. Das stolz Hirschgeweih war das Abzeichen des Kapathenkorps und somit auch unseres Regiments in seinem Verbands. Eine Brücke se über den Vaser, unter der Leitung eines öste reichischen Stabsfeldwebels geschaffen. A ihr erhebt sich der deutsche Jäger Mathis

seiner kräftigen Gestalt. Die Brücke führt uns zu der Aussegnungshalle, die in einfachen al schönen Formen erbaut ist, und an deren Säulen man seine Freude haben wird. Erschütt



Sockel am Eingang



Friedhof-Innere



Friedhof-Eingang

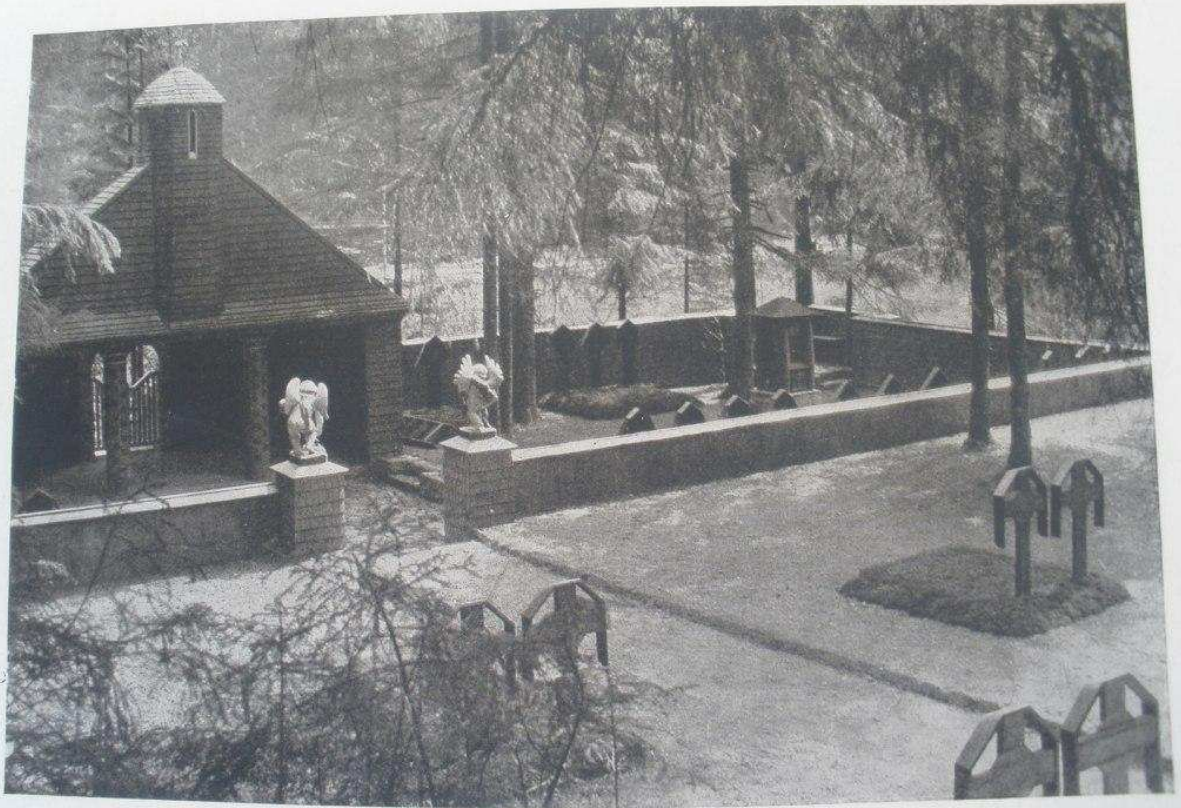




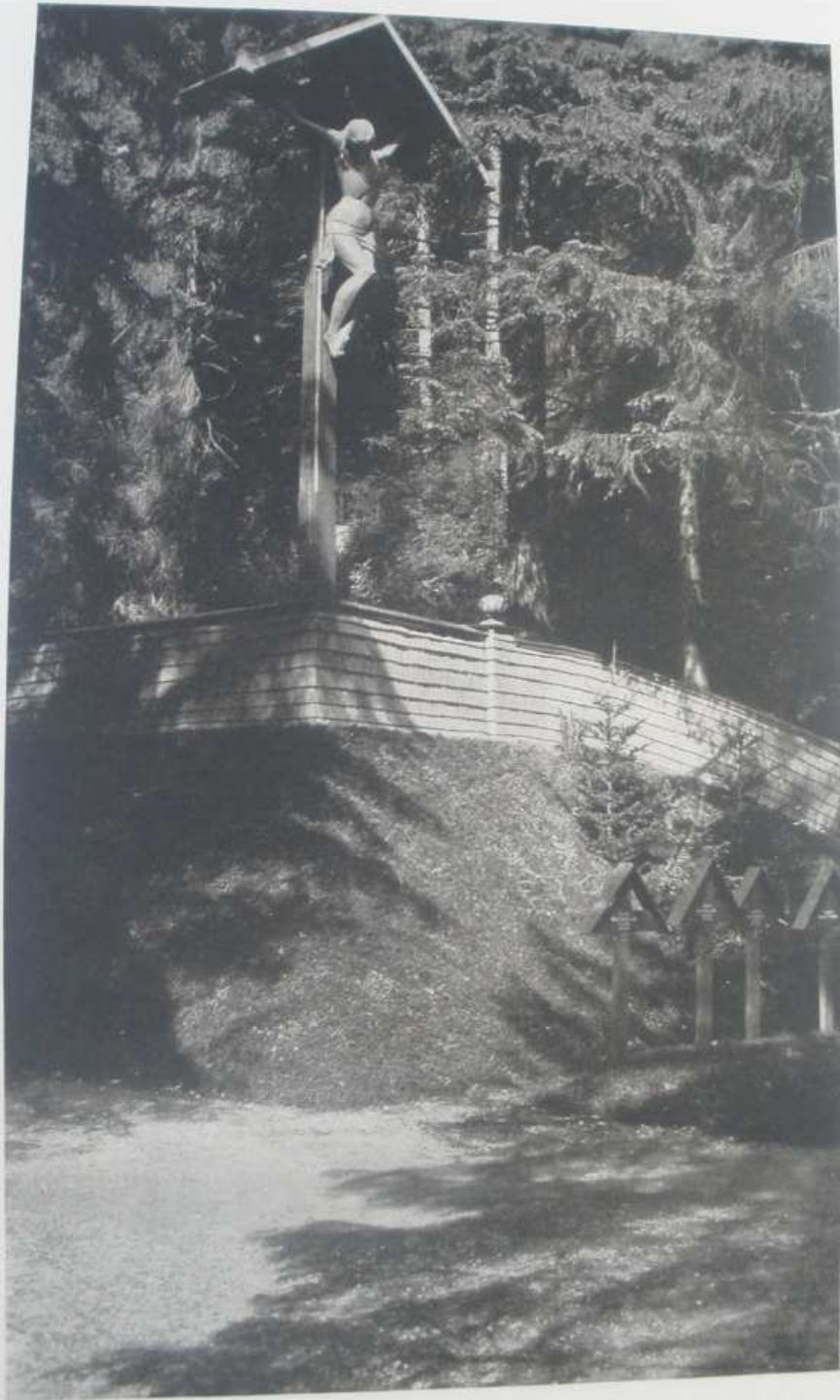
Blick von der Aussegnungskapelle in den Friedhof



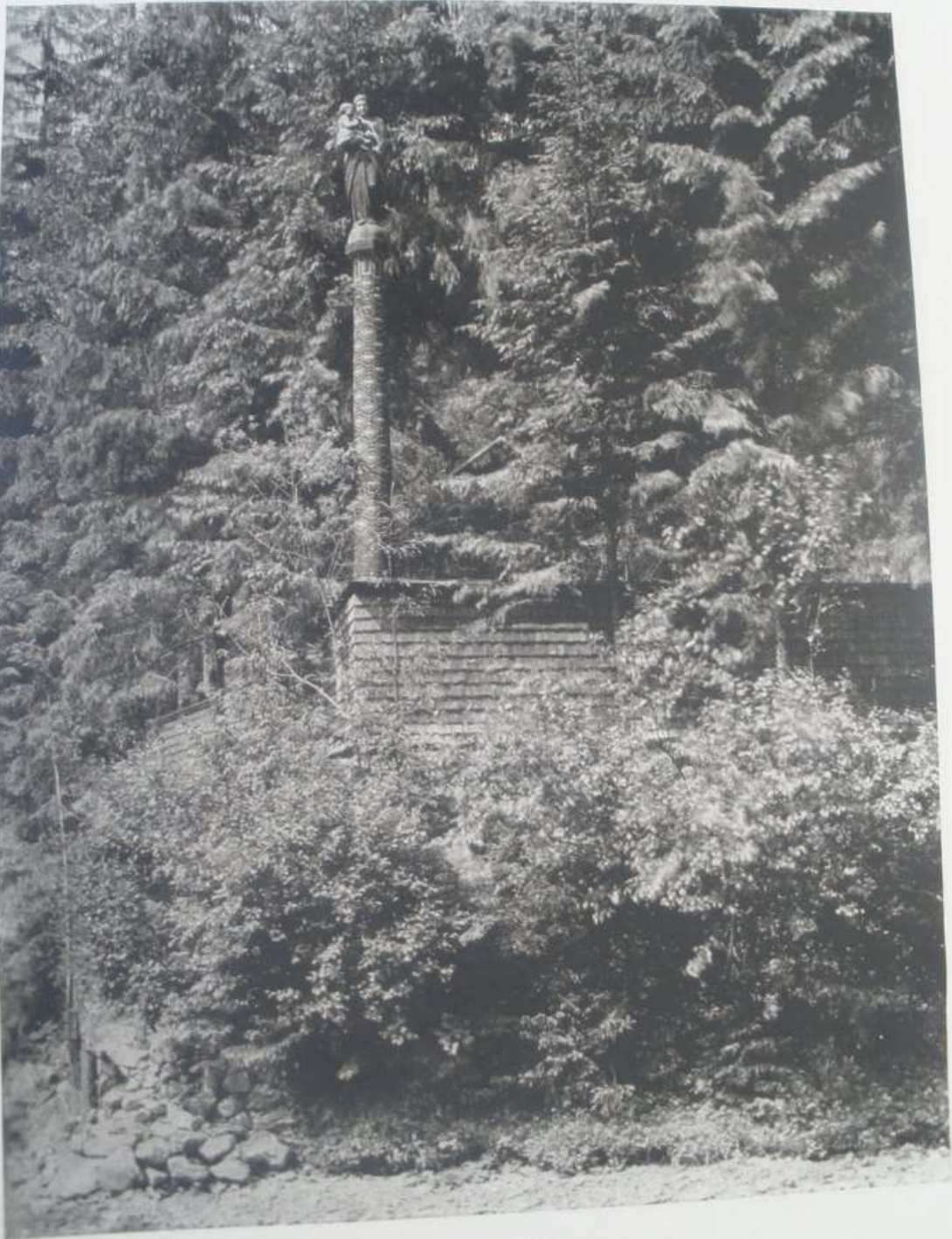
Eingang



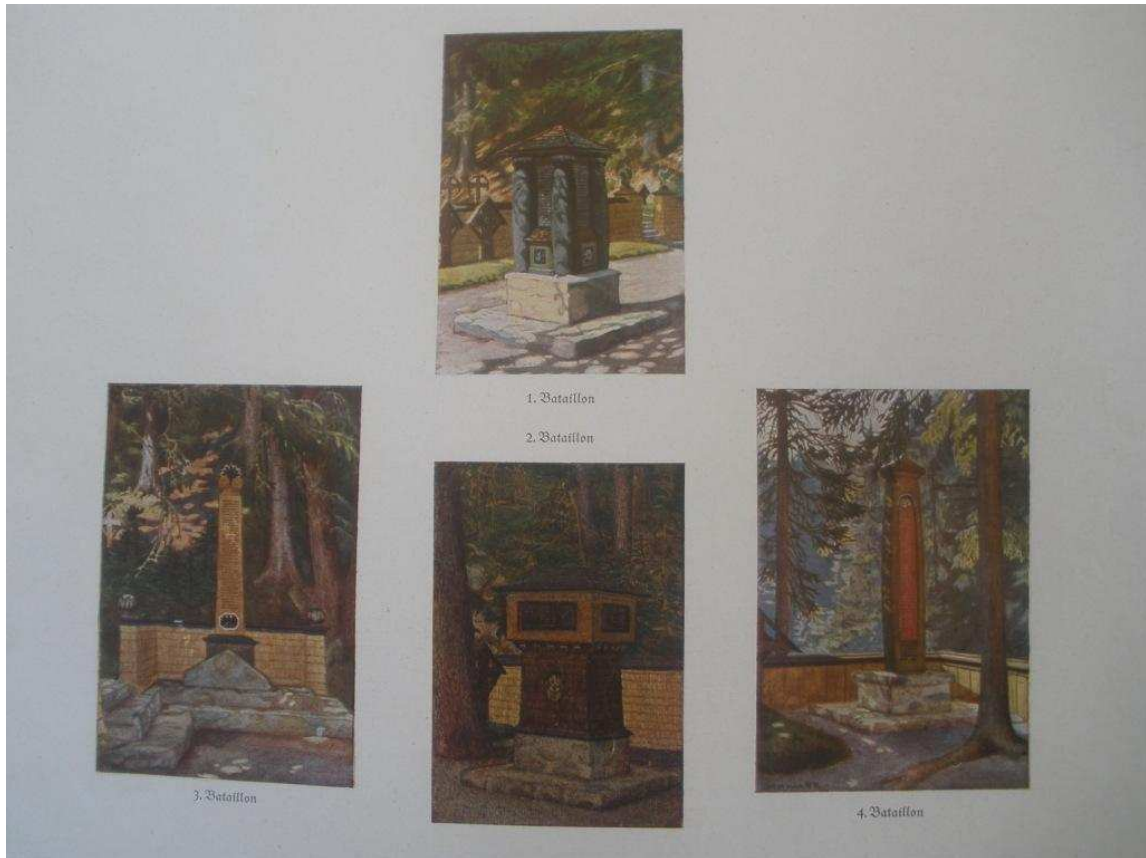
Blick auf die Kapelle



Das Kreuz über den Gräbern



Muttergottesbild



Picturi realizate de cei ce au vizitat monumentul de-a lungul anilor...



Joska bacsii, Vișeu de Sus, 5 septembrie 2011